

Slovo jako „náповěda“

Slovo je víc než skupina písmen (nebo hlásek či zvuků); vždycky k němu nějak náleží jeden nebo více okruhů „významů“. Ale takové významy nejsou jen málo určité (a musí být upřesňovány resp. „dourčovány“ užším nebo širším kontextem), ale ony nejsou vlastně se zvukem nebo zápisem slova přímo spjaty, ale pouze prostřednictvím jazyka (a jeho zvyklostí), tedy prostřednictvím pokračující spolupráce těch, kdo toho jazyka „užívají“, kdo v něm jako ve svém myšlenkovém „osvětí“ myslí. Slovo tedy samo nic neříká, ale je jakousi náповědou, napomáhající tomu, aby bylo porozuměno něčemu rozlehlejšímu, celé větě, odstavci atd., a to také v jejich významech, nikoli v jejich „úказu“, tj. vnější podobě.

(Písek, 121216-1.)